

РЕШЕНИЕ

№ 22426

гр. София, 30.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 11.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **494**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Производството е образувано по жалба на „КОХИНОР-СОФИЯ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица] срещу РА № Р-22220224000430-091-001/04.09.2024 г., потвърден с Решение № 1539/26.11.2024 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С., при Централно управление на Национална агенция по приходите. С обжалвания ревизионен акт са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, произтичащи от начислен ДДС в размер на 24 394,32 лв. за данъчни периоди от 14.08.2023 г. до 27.12.2023 г., ведно с лихвите за забава в размер на 2 632,33 лв.

РА се оспорва като незаконосъобразен, поради противоречието му с материалния закон. Твърди се също така нищожност, поради издаването му от некомпетентен орган. Моли отмяна на РА. Претендира деловодни разноски.

Ответникът Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – С., при Централно управление на Национална агенция по приходите оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена, като се приемат съображенията за потвърждаване на РА с горесцитираното решение, постановено от него. Претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна

страна при цялостна проверка на основанията за законност на РА в обжалваната част по чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК:

Със заповед за възлагане на ревизията № Р-22220224000430-020-001 от 23.01.2024 г., връчена по електронен път на 05.02.2024 г., изменена Заповед за изменение на ЗВР № Р-22220224000-020-002/02.05.2024 г. е възложено извършването на ревизия на „КОХИНОР-СОФИЯ“ ЕООД за определяне на задълженията на дружеството за ДДС за периодите от 14.08.2023 г. до 27.12.2023 г. Заповедите са издадени от В. В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със заповед № РД-01-849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен РД № Р-22220224000430-092-001/17.07.2024 г., връчен по електронен ред на 10.08.2024 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е подадено писмено възражение срещу РД.

Ревизията приключва с № Р-22220224000430-091-001/04.09.2024 г., издаден от В. В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган възложил ревизията и Д. С. Т.-А. – на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на 12.09.2024 г. по електронен път. Установени са допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 24 394,32 лв. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК въввр. чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания са начислени лихви в размер на 2 632,33 лв.

В откритото съдебно заседание от 11.06.2025 г. жалбоподателят заявява, че не спори по фактите по РА, като спорът е по правото и по-конкретно по правилното приложение на разпоредбата на чл. 96, ал. 10 от ЗДДС. Съдът, обаче, следва да извърши цялостна проверка на основанията за законност на РА в обжалваната част по чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК, поради което взема предвид следното от фактическа и правна страна:

Безспорно е, че жалбоподателят „КОХИНОР-СОФИЯ“ ЕООД е вписан в ТР на 05.07.2023 г. с едноличен собственик и управител Б. Н. А.. Същият е и едноличен собственик и управител на „САЙБЪР МОУШЪН“ ЕООД. И двете дружества извършват ресторантьорска дейност в ресторант с наименование „Кохинор“, находящ се на адрес в г. С., [улица]. „САЙБЪР МОУШЪН“ ЕООД е регистрирано по ЗДДС на 27.05.2005 г., а жалбоподателят „КОХИНОР-СОФИЯ“ ЕООД е регистриран по ЗДДС на 28.12.2023 г. на основание чл. 96, ал. 1 и ал. 10 от ЗДДС. Процесната ревизия е възложена да се определи точния размер на осъществения от жалбоподателя облагаем оборот и кога са настъпили обстоятелствата за задължителна регистрация по реда на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС, както и за установяване на задълженията за ДДС по реда на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС и съответните лихви върху тях. С цел събиране на доказателства, от значение за установяване на задълженията по ЗДДС, са предприети процесуални действия, описани в РД, който по силата на чл. 120 от ДОПК е неразделна част от него. В този смисъл, неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че РА е немотивиран. В същото време, както вече се посочи по-горе, в откритото съдебно заседание от 11.06.2025 г. жалбоподателят заявява, че не спори по фактите по РА, като спорът е по правото и по-конкретно по правилното приложение на разпоредбата на чл. 96, ал. 10 от ЗДДС.

Безспорно е установеното от данъчните органи, че в ресторант с наименование „Кохинор“, находящ се на адрес в г. С., [улица], освен жалбоподателят, ресторантьорска дейност осъществява и „САЙБЪР МОУШЪН“ ЕООД, който притежава две фискални устройства модел 2-ФПр. С регистрационни номера 4457034 от 29.12.2020 г., deregистрирано на 22.11.2023 г. и № 4625913 от 03.04.2023 г., deregистрирано на 08.08.2023 г. При проверка на тези фискални устройства в ИС на НАП, е установено, че за периода от 01.09.2022 г. до 08.08.2023 г. „САЙБЪР

МОУШЪН“ ЕООД има реализирани обороти по касов път в размерна 460 988,12 лв. Както се посочи двете дружества, извършват еднородна ресторантьорска дейност в едни обект – ресторант „Кохинор“ и са свързани лица по смисъла на §1 от ДР на ДОПК , доколкото техен собственик и управител е лицето Б. Н. А.. Данъчните органи приемат, че тези две дружества са извършвали съгласувано и последователно еднородна дейност в един и същи търговски обект. Предвид това, и на основание чл. 96, ал. 10 от ЗДДС, в облагаемия оборот на жалбоподателя „КОХИНОР-СОФИЯ“ ЕООД са включили облагаемия оборот на „САЙБЪР МОУШЪН“ ЕООД за период не по-дълъг от последните 12 последователни месеца. Органът по приходите, изготвил акта по служебна регистрация по ЗДДС на жалбоподателя „КОХИНОР-СОФИЯ“ ЕООД, е приел, че за последния възникват условията за задължителна регистрация, поради обстоятелствата по чл. 96, ал. 10 от ЗДДС, още към първия ден на започване на еднородната дейност в обекта – 14.08.2023 г. , за който ден декларираният оборот е 826,52 лв. Следователно е прието, че на основание чл. 96, ал. 10 във вр. ал. 1 от ЗДДС, в седмодневния срок до 21.08.2023 г. дружеството е следвало да подаде заявление за регистрация по ЗДДС. Безспорно е, че такова заявление е подадено едва на 07.12.2023 г. с вх. № 70-00-1818. , като дружеството е регистрирано на 28.12.2023 г. Предвид това, на основание чл. 102, ал. 4 във вр. чл. 96, ал. 10 и чл. 67, ал. 2 от ЗДДС, за ревизираните периоди е начислен ДДС в размер на 24 394,32 лв.

Както се посочи по-горе, спорен по делото е не въпросът на начисления ДДС, а наличието на основания за начисляването му, визиран в чл. 96, ал. 10 от ЗДДС. Правилно решаващият орган посочва, че съгласно разпоредбата на чл. 102, ал. 1 от ЗДДС, когато орган по приходите установи, че лице не е изпълнило в срок задължението си за подаване на заявление за регистрация, той го регистрира с издаване на акт за регистрация, ако условията за регистрация са налице. В тези, съгласно разпоредбата на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС, за определяне на данъчните задължения на лицето в случаите по чл. 96, ал. 1, изречение второ, когато е било длъжно, но не е подало заявление за регистрация в срок, се приема, че лицето дължи данък за облагаемите доставки, с които надхвърля облагаемия оборот от 100 000 лв., от датата, на която е надвишен оборотът, до датата, на която е регистрирано от органа по приходите, или до датата, на която са отпаднали основанията за регистрация. За облагаемата доставка, с която се надхвърля облагаемият оборот, се дължи данък. Лицето дължи данък и за получените облагаеми доставки на услуги, за които данъкът е изискуем от получателя, и за облагаемите вътреобщностни придобивания, осъществени през този период. По делото е безспорно, че в случая е издаден акт за регистрация по ЗДДС № 220422304887395 от 22.12.2023 г. , в който е посочено, че за дружеството е възникнало задължение за регистрация от първия ден на ресторантьорската му дейност в ресторант „Кохинор“ – 14.08.2023 г. Безспорно е, че актът не обжалван и е влязъл в сила. Съгласно разпоредбата на чл. 96, ал. 10 от ЗДДС, при последователното извършване на еднородна дейност в един и същи търговски обект от две или повече свързани лица или лица, действащи съгласувано, в облагаемия оборот на всяко следващо лице се включва оборотът, реализиран в обекта от всички лица, извършвали последователно дейността в съответния обект преди него, за период, не по-дълъг от последните 12 последователни месеца, включително текущия месец, и се счита за оборот, реализиран от съответното лице през първия ден на започване на еднородната дейност в обекта от това лице. Дейността се приема, че е еднородна, когато е налице значителна идентичност по отношение на две или повече от следните характеристики: предлаганите стоки или услуги, ползваните активи, персонала, търговската марка/наименованието на обекта, доставчиците/клиентите. Настоящият съдебен състав приема мотивите на решаващия орган, който цитира писмо на изп. директор на НАП № 20-00-8/10.01.2020 г. , според което се приема, че дейността е еднородна, когато е налице значителна идентичност по отношение на две или повече

от слените характеристики: предлаганите стоки или услуги, ползваните активи, персонала, търговската марка/наименованието на обекта, доставчиците/клиентите. Правилно решаващият орган приема, че в случая тези условия са налице. И двете дружества декларират една и съща по вид дейност – ресторантьорство. Дейността се извършва в един и същи търговски обект. Относно последователността на извършваната дейност, като задължително условие по чл. 96, ал. 10 от ЗДДС, правилно се отчитат фактите, че 30.08.2023 г. са освободени последните пет лица, които са били наети по трудови договори от САЙБЪР МОУШЪН“ ЕООД, като на 01.09.2023 г. са назначени по трудово правоотношение при жалбоподателя. Няма данни за някакво фактически разделяне на дейността между двете свързани лица. Правилно не се приема от решаващия орган като логическо оправдано, че има разделяне на клиентите в един и същи ресторант, както и това, че са налице критерии, по които се избира от касовия апарат на кое дружество да бъде маркирана продажба на даден клиент. Правилни са съображенията на решаващия орган, с които не приема възраженията на жалбоподателя, че съгласно чл. 96, ал. 10 от ЗДДС във формирания общ облагаем оборот не следва да се взема предвид оборота на САЙБЪР МОУШЪН“ ЕООД, доколкото последният бил регистриран по ЗДДС на 27.05.2005 г. и като такова подавал справки-декларации по ЗДДС. Правилно се приема, че чл. 96, ал. 10 от ЗДДС не залага ограничението, че разпоредбата не се прилага ако предшестващото дружество е регистрирано по ЗДДС. Оборътът на САЙБЪР МОУШЪН“ ЕООД е взет предвид само за да се определи моментът, в който е възникнало задължението за жалбоподателя за регистрация по ЗДДС.

Правилно решаващият орган съобразява, че задължително условие за прилагането на чл. 96, ал. 10 от ЗДДС е да се установи, че еднородната дейност се извършва последователно, а не паралелно. При служебна проверка в хода на производството по оспорване на РА по административен ред, е установено, че в първия данъчен период август 2023 г. предшестващото дружество декларира данъчна основа на продажбите в размер на 9 759,71 лв. при декларирана за август 2022 г. 49 854,65 лв. За септември 2023 г. – 13 222,18 лв. , при декларирана за септември 2022 г. – 67 749,93 лв. За октомври 2023 г. декларира 1 620,34 лв. , при декларирана за октомври 2022 г. – 79 946,13 лв. За ноември 2023 г. не декларира продажби, а за декември 2023 г. декларира 5 000 лв. , представляващи продадени стоки на жалбоподателя , като за декември 2022 г. декларира 64 525,96 лв. През 2024 г. до месец август декларира нулеви продажби. Предвид това, предвид и изложеното по-горе, за прекратяване на трудови правоотношения при предшестващото дружество и назначаването на работниците по трудови договори при жалбоподателя, правилно е прието, че двете дружества не извършват паралелно дейността си в един и същи обект. Правилно е прието, че двете дружества са свързани лице, като през 2024 г. жалбоподателят е заменил напълно в ресторантьорската дейност в ресторант „Кохинор“ предшестващото дружество.

Правилни са мотивите в решението на административния орган, че в конкретния случай ДДС се начислява не при спазване на общите правила, а при особената хипотеза на чл. 102, ал. 3 от ЗДДС - налице е законова презумпция за дължимост на данък за извършени доставки. Правилно е прието в решението на административния орган, че съгласно разпоредбата на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС, за определяне на данъчните задължения на лицето в случаите по чл. 96, ал. 1, изречение второ, когато е било длъжно, но не е подало заявление за регистрация в срок, се приема, че лицето дължи данък за облагаемите доставки, с които надхвърля облагаемия оборот от датата, на която е надвишен оборътът, до датата, на която е регистрирано от органа по приходите, или до датата, на която са отпаднали основанията за регистрация. За облагаемата доставка, с която се надхвърля облагаемият оборот, се дължи данък. Правилно административният орган тълкува, че посочената правна норма води до извода, че законодателят изрично е регулирал облагането с ДДС, както на самата облагаема доставка, с която се надхвърля оборътът, така и на следващите

облагаеми доставки, извършени след надхвърлянето на този оборот. Нормата на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС е специална и цели защита на фиска от неправомерно увреждане при недобросъвестно поведение на лицата - неподаване на заявление за регистрация по ЗДДС в срок, при което същите не начисляват данък върху добавената стойност за част от доставките, за които при спазване на закона би следвало да начислят такъв. По силата на цитираната норма лицата стават задължени за данъка, въпреки че нямат статут на регистрирани по закона лица. Това е специален ред за облагане с ДДС и не се прилага общият ред за признаване право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС. Частична възможност за приспадане на данъчен кредит при служебна регистрация по чл. 102, ал. 1 от ЗДДС, е предвидена в чл. 74, ал. 1 от ЗДДС. Нормата дава право за приспадане на данъчния кредит за доставки с получател ревизираното лице за периоди преди служебната регистрация, но не за всички доставки и при строго определени условия. По конкретно, разпоредбата предвижда: регистрирано лице по чл. 96, 97, чл. 100, ал. 1, чл. 102, 132 или 132а има право на приспадане на данъчен кредит за закупените или придобитите по друг начин или внесените активи по смисъла на Закона за счетоводството преди датата на регистрацията му по този закон, които са налични към датата на регистрацията. (2) Правото по ал. 1 възниква само за наличните активи към датата на регистрацията, за които са налице едновременно следните условия: 1. налице са изискванията на чл. 69 и 71; 2. доставчикът е регистрирано по закона лице към датата на издаване на данъчния документ и доставката е била облагаема към тази дата; 3. (изм. - ДВ, бр. 94 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., отм., бр. 92 от 2017 г., в сила от 1.01.2018 г.); 4. (изм. - ДВ, бр. 97 от 2016 г., в сила от 1.01.2017 г.) активите са придобити от лицето до 5 години, а за недвижими имоти - до 20 години, преди датата на регистрацията по този закон. (3) Регистрираното лице по ал. 1 има право на приспадане на данъчен кредит и за получените услуги преди датата на регистрацията му по този закон, когато са налице едновременно следните условия: 1. услугите са пряко свързани с регистрацията на лицето по реда на Търговския закон; 2. услугите са получени не по-рано от един месец преди регистрацията на лицето по Търговския закон; 3. лицето е подало заявление за регистрация по този закон в 30-дневен срок от вписването му в регистъра по чл. 82 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Или, правото за приспадане на данъчен кредит за получени от ревизираното лице доставки за периоди преди регистрацията, възниква само за получени активи или за строго определени доставени услуги. В конкретния случай не се доказва, че за жалбоподателя няма доставени такива активи.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК съдът приема, че жалбата следва да се отхвърли.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК във вр. чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, на ответната администрация следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 1 000 лв.

Прилагайки чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК във вр. чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа съдът взема предвид, че минимумът по чл. 8, ал. 3 от Наредбата е 2 812,13 лв. Конкретното дело не е с висока правна или фактическа сложност и е приключило в едно открито съдебно заседание. Следователно, на ответната администрация не следва да се присъди минимумът по Наредбата, а следва да се присъдят 1 000 лв. За да процедира така, настоящият състав взема предвид, че с решение от 25 януари, 2024 г. по дело **С-438/22**, "Ем акаунт БГ" ЕООД, ЕCLI: EU: С: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че

наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по упълномощителна сделка във връзка с осъществено поцесуално представителство. Още повече, при установената ниска фактическа и правна сложност на делото. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен авдотаматизъм е антиконкрутентен и неприложим. Водещото за съда, при тези данни по делото, за да определи възнаграждение от по 1 000 лв. , е стойността на труда на адвоката на база на фактическата и правна стойност на делото.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХЪВРЛЯ жалбата на „КОХИНОР-СОФИЯ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица] срещу РА № Р-22220224000430-091-001/04.09.2024 г. , потвърден с Решение № 1539/26.11.2024 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С., при Централно управление на Национална агенция по приходите, с който са установени задължения на жалбоподателя по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, произтичащи от начислен ДДС в размер на 24 394,32 лв. за данъчни периоди от 14.08.2023 г. до 27.12.2023 г. , ведно с лихвите за забава в размер на 2 632,33 лв.

ОСЪЖДА жалбоподателя „КОХИНОР-СОФИЯ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица] да заплати на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, на осн. чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК, сумата от 1 000 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.